

Suru pitää otteessaan

21.5.–24.5.2015 Nilsasgården, Sipoo

Se oli ensimmäinen kerta.

Seitsemän naista; viisi murhatun äitiä, joista yksi myös lapsensa itsemurhan kautta menettänyt, kaksi läheisensä itsemurhalle menettänyttä. Olin ollut jo monessa vertaisryhmässä, jossa läheisen itsemurhan kokeneet hakivat lohtua, tukea ja ymmärrystä vertaisilta. Mutta en ollut koskaan ennen kohdannut murhatun omaista ja hänen tuskaansa.

Muodostimme puoliympyrän. Lähes käsin kosketeltavan tiivis tunnelma täytti huoneen. Ei turhia sanoja, vain vahva tunne siitä, että täällä saa olla paljaana, rikkinäisenä ja tukea tarvitsevana. Täällä voi puhua rehellisesti, sydän auki ja haavoilla, tämä joukko ymmärtää.

Meitä oli pyydetty tuomaan yhteiseen viikonloppuun jokin asia, tunne, jonka kanssa oli kipuillut, ja joka ei tahtonut päästää otteestaan. Tutustumiskierroksen aluksi meitä ohjattiin puhumaan ennen muuta tuosta kipeästä, ei niinkään siitä, miten olimme rakkaamme menettäneet. Meille oli varattu aikaa koko viikonloppu, torstaista sunnuntaihin. Kiirettä ei ollut. Jokainen sai aikaa ja tilaa, mutta myös luvan olla hiljaa kuuntelijana. Elävä vuorovaikutus ja kuulluksi tulleen kokemus syntyivät yllättävän nopeasti erilaisten menetyksen kokeneiden välille.

Alkukesän raikas vehreys, upea Sipoon luonto ja Nilsasgårdenin leirikeskuksen rauhallinen miljöö tarjosivat myös osaltaan mitä parhaimmat puitteet kohdata ja tulla kohdatuksi. Ruumiin ravinnosta piti huolta ystävällinen emäntä kotiruokineen ja herkkuneen, sauna lämpeni joka ilta rauhoittavan ja rentouttavan shindotunnin jälkeen. Kaksi viisasta ammattilaista, Elisa Lehtonen ja Tapio Moilasheimo ohjasivat ja tukivat meitä lämpimästi ja suurella sydämellä. *Suru pitää otteessaan - Suomen Mielenterveysseuran, Huoman ja Surunauhan yhteinen kuntoutuskurssi* oli ensimmäinen laatuaan.

Miksi yhdistää kahden niin erilaisen menetyksen kokenutta ryhmää? Rakkaan ihmisen menetys on aina musertava ja sydänjuuria repivä kokemus. Ainutlaatuinen ja tärkeä ihminen on peruuttamattomasti poissa joko oman käden tai toisen hirvittävän teon kautta. Itse koin, että tulin kuulluksi, autetuksi ja ymmärretyksi, vaikka kokemukseni oli erilainen kuin henkirikoksen uhrin läheisellä. Sain esimerkiksi kuulla, että myös murhatun läheinen voi kokea syyllisyyttä. Löysin myös omaan erityisongelmaani uusia näkökulmia. Oman surun ja tuskan ympärille voi myös piirtää kehän, jota muut eivät pysty rikkomaan. Nyt saimme murtaa muureja ja löytää uutta. On rikkautta, että erilaisten kokemusten kautta voi syntyä syvää myötäelämistä, vuorovaikutusta ja vertaistukea. Silmät avautuvat myös toisen kokemukselle ja tuskalle. Tuo viikonloppu auttoi minua taas askeleen eteenpäin. Toivon, että tällainen yhteistyö voisi jatkua ja yhä useampi pääsisi jatkamaan elämäänsä, askel kerrallaan.

19.7.2015, Soili Teittinen, Espoo